

Sygn. akt V KZ 55/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 30 listopada 2016 r.,

w sprawie **Z. K.**

zażalenia skazanego na zarządzenie Sędziego Wydziału II Sądu Apelacyjnego
w (...)

z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt II AKo (...),

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2016 r. Z.K. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w J., sygn. akt II K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J. , sygn. akt VI Ka (...).

W dniu 30 czerwca 2016 r. zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adw. M.F., celem ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania lub złożenia opinii o braku podstaw do złożenia takiego wniosku (k. 11). W dniu 5 sierpnia 2016 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynęła opinia o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie w/w postępowania (k. 17-21). Zarządzeniem z dnia 11 sierpnia 2016 r. skazany został wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania (k. 26). W odpowiedzi skazany w dniu 1 września 2016 r. złożył pismo zatytułowane „skarga”, w którym podniósł, że wyznaczony w sprawie obrońca nie wykonał zleconych czynności, albowiem zamiast sporządzić wniosek o wznowienie postępowania w sprawie, przedłożył sądowi opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania. W związku z powyższym zarządzeniem Sędziego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 września 2016 r. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego w sprawie Sądu Rejonowego w J., sygn. akt II K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J., sygn. akt VI Ka (...).

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany wskazując, że w jego ocenie Sąd Rejonowy „nie zastanowił się” uznając jego winę, a kolejne decyzje wydane na etapie postępowania odwoławczego były jedynie powieleniem decyzji „Sędziego Sądu Rejonowego”. Nadto skarżący dodał, że adwokat nie różni się od zwykłego obywatela i pismo do Sądu Najwyższego skazany może skierować osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że w sprawie niniejszej został zrealizowany wymóg rzetelnego procesu, bowiem sąd nie ma obowiązku wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872, z dnia 26 marca 2013 r., V KZ 16/13, LEX nr 1293884). Uzasadnienie opinii o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania wskazuje, że wyznaczony obrońca dokonał rzetelnej analizy sprawy pod kątem ewentualnego wystąpienia podstaw wznowieniowych przewidzianych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. W związku z tym słusznie wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego pisma w przedmiocie wznowienia postępowania, poprzez złożenie wniosku o wznowienie sporządzonego i podpisanego przez adwokata, skoro wniosek o wznowienie postępowania sporządzony z naruszeniem przymusu adwokacko - radcowskiego jest prawnie bezskuteczny. W konsekwencji skazany powinien ustanowić sobie obrońcę z

wyboru, który sporządziłby wniosek o wznowienie postępowania i taka możliwość istnieje w dalszym ciągu.

Skazany w wyznaczonym terminie nie usunął wskazanego mu przez organ procesowy braku formalnego pisma, dlatego słusznie odmówiono przyjęcia osobistego wniosku Z. K. o wznowienie postępowania, ponieważ takie postąpienie uzasadnia brak łącznego spełnienia warunków formalnych określonych w art. 545 § 2 k.p.k. - sporządzenia i podpisania wniosku przez podmiot kwalifikowany prawniczo.

Niezależnie także od wyrażonego przez skazanego poglądu co do tego, że osoba adwokata nie różni się od osoby zwykłego obywatela, wskazać wyraźnie należy, że decyzja sądu znajduje oparcie w powołanym przepisie prawa, który ustanawia przy sporządzaniu wniosku o wznowienie postępowania przymus adwokacki. Powołany przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecnictwie obowiązek ten określany jest powszechnie jako wskazany przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy, a zatem osoba, która posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe i wiedzę prawniczą do tego, aby takie pismo przygotować. Użyte w tym przepisie sformułowanie „powinien” jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. A zatem, złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego) jest czynnością prawnie bezskuteczną (zob. postanowienie SN z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt V KZ 47/15, Prok.i Pr.-wkł. 2016/2/14, KZS 2016/2/30).

Marginalnie, zaznaczyć również należy, że rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności podjętych w sprawie decyzji, podobnie jak też istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

